

Arrest

nr. 32 145 van 28 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 juni 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juni 2009 werd verzoeker aangetroffen bij een controle op de trein en nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

(...)REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"* en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing is genomen zonder dat rekening werd gehouden met het feit dat hij, bij schrijven van 29 mei 2009, een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, indiende. Hij betoogt dat het bestuur geen automatische toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan maken wanneer in een aanvraag om machtiging tot verblijf melding gemaakt wordt van een *"serieuze indicatie van een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat een directe werking heeft in België"*. Verder betoogt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing geen informatie bevat betreffende de ingediende machtigingsaanvraag en van een eventuele schending van artikel 8 EVRM en besluit hij hieruit dat de motivering ontoereikend is.

In de mate dat verzoeker stelt dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven daar hij een aanvraag om machtiging tot verblijf, op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, heeft ingediend waarin hij heeft aangevoerd dat het feit dat hij verplicht zou worden om terug te keren naar zijn land van herkomst in strijd is met artikel 8 van het EVRM, moet worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoont dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, die door zijn raadsman opgesteld werd op 29 mei 2009, effectief aan het bestuur werd overgemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden opgemerkt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *"afdoende"*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum. Tevens wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De formele motiveringsplicht heeft verder niet tot gevolg dat, wanneer vastgesteld wordt dat een vreemdeling illegaal in het Rijk verblijft, naast de motieven die toelaten te begrijpen op basis van welke feiten en op welke juridische grondslag overgegaan wordt tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, tevens toelichtingen dienen verstrekt te worden met betrekking tot een aanvraag om machtiging tot verblijf. Er kan trouwens niet ingezien worden hoe

verweerder in casu een motivering zou kunnen voorzien hebben met betrekking tot een aanvraag waarvan hij niet op de hoogte werd gesteld.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Voorts dient te worden gesteld dat verzoeker, door louter voor te houden dat hij een relatie heeft met een Belgische vrouw, niet in concreto aantoont dat enig recht dat beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM in het gedrang zou zijn

De indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf, verhindert bovendien hoe dan ook niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag die er op gericht is een verblijfsmachtiging te verkrijgen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Gelet op voorgaande uiteenzetting kan verzoeker evenmin gevolgd worden waar hij stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend doordat geen rekening gehouden werd met de aanvraag om machtiging tot verblijf.

In zoverre verzoeker ook nog verwijst naar een *“beginsel van behoorlijk bestuur”*, moet worden opgemerkt dat dit onderdeel van het middel onvoldoende duidelijk en dehalve onontvankelijk is, nu niet uiteengezet wordt welk ander beginsel van behoorlijk bestuur dan het zorgvuldigheidsbeginsel verzoeker geschonden acht (RvS 30 april 2009, nr. 192.903).

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK